

[Justitsministeren]

får en ny lovgivning, og at denne lovgivning bygger på det, jeg også nævnte før, retssikkerheden, og at vi skal opføre os rigtigt både over for dem, der er her, som er kommet hertil for længe siden, og dem, der kommer hertil.

I forbindelse med de 100.000, der er her og er kommet ind, dengang vi åbnede grænserne, for at andre kunne komme hertil for at arbejde, da vi havde brug for dem, vil jeg gerne fremhæve, hvad der er blevet sagt – det var vist hr. Bjørn Elmquist, der i særlig grad var inde på det – at vi skylder dem noget. Det er et spørgsmål, vi kommer til at drøfte senere i folketinget i forbindelse med indenrigsministerens redegørelse om indvandrerpolitikken, men jeg vil gerne fremhæve, at hele spørgsmålet om integration i samfundet for dem er noget væsentligt, noget, vi skal arbejde med, men jeg vil også samtidig sige, at det er et spørgsmål, der adskiller sig fra det, der er hovedemnet i dag, nemlig at vi under et indvandrerstop er nødsaget til at afvise og udvise mange mennesker.

Så er der spørgsmålet – og det er jo væsentligt i forbindelse med den lovgivning, vi skal have – : skal vi bevare indvandrerstoppet, eller skal vi ikke? Jeg synes, at ordførernes svar er meget entydige. Jeg kan egentlig ikke opfatte nogen af dem som andet end en tilslutning til det, der er nævnt i redegørelsen, og som et grundlag for lovforslaget, nemlig at vi er nødsaget til at opretholde indvandrerstoppet her i landet. Vi er nødsaget til det af beskæftigelsesmæssige grunde. Vi ved, at andre europæiske lande gør det samme. Hvis vi bare åbnede for adgangen til at komme og være her uden tilladelse, uden de tilknytningsmuligheder, der nævnes for at kunne tage et længere ophold her i landet, ville vi ikke kunne klare situationen.

Derfor vil det være et stort problem at få den rette lovgivning om, hvordan vi så skal gennemføre fastholdelsen af dette indvandrerstop. Når vi er enige så langt, burde resten ikke give den store adskillelse, og det mener jeg heller ikke den gør. Vi kommer nærmere ind på det i forbindelse med lovforslaget, men så vil jeg bare sige, at det er nuancer, vi drøfter, med undtagelse af ét og efter min mening også afgørende punkt, nemlig om man kan udvise kriminelle, og i hvilket omfang man skal gøre det.

Vi er altså enige om, at vi skal være et land, der ud fra en human indstilling lever op til flygtningekonventionen, behandler flygtningene her i landet rigtigt, ikke sender dem tilbage til et land, hvor de kan risikere noget af de grunde, der bevirker, at de kan få status som flygtninge her i landet. Vi skal opretholde et indvandrerstop og udforme vor politik – vor udvisningspolitik, om man vil – med dette som udgangspunkt. Det er en hård opgave, og det er en opgave, der, når enkelt-situationerne kommer frem i lyset, kan opfattes som en brutal optræden, men den er nødvendig.

Det er, synes jeg, rigtigt, at vi får denne drøftelse nu, og jeg har da også forstået, at man med undtagelse af hr. Knud Lind og hr. Wilhjelms mener, det er rigtigt, både at redegørelsen kommer i dag, og at lovforslaget kommer nu. Jeg takker for de bemærkninger, der er blevet fremsat herom af hr. Ole Espersen, hr. Hagen Hagensen og hr. Bjørn Elmquist, og også flere andre var inde på, at det er godt, vi kommer i gang med at drøfte det.

Hr. Knud Lind – det må jeg sige for en ordens skyld – gjorde sig skyldig i en fejltagelse ved at sige, at grunden til, at vi skulle have lovforslaget og redegørelsen frem nu, var, at jeg havde sagt, jeg ville gå som justitsminister, hvis man ændrede udvisningspraksis. Jeg tør garantere for, at det har hr. Knud Lind aldrig hørt mig sige, og det er der heller ingen andre der har. Hvis hr. Knud Lind vil vide noget nærmere om, hvordan den misforståelse, som jeg erkender pressen har haft et stykke tid, er opstået, henviser jeg til en artikel, jeg skrev i Berlingske Tidende den 29. december.

Men hr. Knud Lind, der jo ellers er et særdeles flittigt folketingsmedlem, kan heller ikke have været til stede til et møde i retsudvalget i begyndelsen af december måned. Ved den lejlighed anmodede jeg retsudvalgets formand om at få mulighed for at sige noget om situationen i forbindelse med det arbejde, der blev gjort i udvalget, og om lovgivningen.

Jeg sagde dengang, at jeg ville finde det rigtigt også og navnlig af hensyn til den skæringsdag, vi regnede med, omkring den 1. februar, for at lovforslag skal kunne gennemføres inden for samlingen, at forslaget blev fremsat omkring den 1. februar, idet jeg sagde, jeg havde talt med udvalgets formand,